

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou v právní věci

žalobkyně: **M. D.**

P.

zastoupená Mgr. Dagmarou Rezkovou Dřímálovou, advokátkou
se sídlem Mochova 223/9, 160 00 Praha 6

proti

žalovanému:

Ministerstvu práce a sociálních věcí,

se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2016 č.j. MPSV-2016/76181-911

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové, advokátce se přiznává odměna za zastupování ve výši 3.146- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí. Tím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hl. m. Prahu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 2. 2016 č.j. 4059/2016/AAE, kterým nebyla přiznána dávka pomoci hmotné nouzi – doplatek na bydlení.
2. Žalobkyně nesouhlasí se závěry správního orgánu I. stupně ani žalovaného. V první řadě namítá, že měla být posouzena její hmotná nouze, nikoliv dle § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb. o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“), ale ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 písm. b) ve spojení s ustanovením § 3 odst. 1 písm. a) bod 1 a 2 stejného zákona. Dle žalobkyně je ze spisové dokumentace zřejmé, že celkové odůvodněné náklady na bydlení ve smyslu ustanovení § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi v rozhodném období, tj. v období měsíců září až listopadu 2015 dosahovaly v měsíci září 2015 částky ve výši 20.426,- Kč, v měsíci říjnu 2015 částky ve výši 16.729,- Kč a v měsíci listopadu 2015 částky ve výši 16.729,- Kč. Jediným příjmem žalobkyně ve výše uvedeném rozhodném období byl starobní důchod v částce 12.355,- Kč měsíčně. Příjem společně posuzované osoby, tj. zletilého syna žalobkyně P. D. činil v měsíci září 2015 částku ve výši 12.928,- Kč, v měsíci říjnu 2015 částku ve výši 15.775,- Kč a v měsíci listopadu 2015 částku ve výši 21.629,- Kč. Žalobkyně uvádí, že při součtu shora uvedených částek, tj. starobního důchodu a příjmu společně posuzované osoby je zřejmé, že odůvodněné náklady na bydlení žalobkyně jsou ve výši, která přesahuje částku příjmu žalobkyně a společně posuzované osoby, které tak nepostačují ani na úhradu měsíčních nákladů spojených s bydlením žalobkyně a společně posuzované osoby, přičemž po zaplacení všech dalších měsíčních povinných plateb žalobkyně nemá potřebné finanční prostředky na zajištění jídla, doplateků na potřebné léky a na další nezbytné a životně důležité věci denní potřeby zabezpečující její základní životní potřeby.
3. Dle názoru žalobkyně jí měl být přiznán příspěvek na živobytí na základě jí podané žádosti ze dne 22. 12. 2015, když získání nároku na živobytí je také podmínkou pro přiznání nároku na doplatek na bydlení ve smyslu ust. § 33 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi, na který by tak žalobkyni vznikl nárok.
4. Správním orgánům obou stupňů dále vytýká, že nesprávně určily její náklady na bydlení. Žalobkyně současně namítá, že jí žalovaný nesprávně započítal do částky živobytí, existenční minimum namísto minima životního. Dle žalobkyně měla být primární částka částky živobytí nikoli 2.200,- Kč ale 3.140,- Kč.
5. V další žalobní námitce zpochybňuje závěr správních orgánů týkající se nevyužití možnosti prodat popřípadě pronajmout chatu a zahradu, které vlastní v obci V. Správní orgány se dle jejího mínění nesprávně domnívají, že by zmíněný nemovitý majetek mohla využít ke zvýšení svého osobního příjmu a dodává, že zahradu využívá k pěstování plodů a bylin, jež přispívají alespoň k částečnému potlačování jejich zdravotních problémů. Požadavek na využití majetku proto žalobkyně považuje za nereálný a nesplnitelný. Z rozhodnutí není dle žalobkyně patrné, zda by prodej nebo jiné využití jejího majetku byly úměrné zisku z něho plynoucímu. Žalobkyně zároveň upozorňuje, že dle § 11 odst. 6 zákona o pomoci v hmotné nouzi se možnost využití nemovitého majetku posuzuje až po uplynutí 3 měsíců,

za které byla vyplacena dávka, přičemž jí v roce 2015 nebyla na dávkách pomoci v hmotné nouzi vyplacena ani koruna.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že podmínky nároku na doplatek na bydlení jsou stanoveny v § 33 zákona č. 111/2006 Sb. o pomoci v hmotné nouzi. Nárok na doplatek na bydlení má vlastník nebo jiný oprávněný uživatel bytu, jestliže by po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení snížených o příspěvek na bydlení byl jeho příjem (či příjem společně posuzovaných osob) zvýšený o příspěvek na živobytí, nižší než částka živobytí. Podmínkou nároku na doplatek na bydlení je získání nároku na příspěvek na živobytí. Tyto podmínky je třeba splnit kumulativně. Doplatek na bydlení lze přiznat s přihlédnutím k celkovým sociálním a majetkovým poměrům též osobě, které příspěvek na živobytí nebyl přiznán z důvodu, že příjem přesáhl částku živobytí, ale nepřesáhl 1,3 násobek částky živobytí (§ 33 odst. 2 zákona č. 111/2006 Sb.). Podle žalovaného ani toto ustanovení však na žalobkyni nedopadá, neboť její příjem a příjem společně posuzované osoby přesáhl i tuto částku, příjem ve výši 10.905,- Kč převyšoval 1,3 násobek částky živobytí, tj. částku 8.567,- Kč ($6.590 \times 1,3$). Pro úplnost žalovaný dodal, že příjem převyšuje i 1,3 násobek maximální možné částky živobytí ve výši 7.060,- Kč ($7.060 \times 1,3 = 9.178$). Navrhl, aby soud žalobu zamítl.
7. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/) a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Z předloženého spisového materiálu má soud prokázáno, že žalobkyně podala dne 22. 12. 2015 žádost o příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení. Žádost o příspěvek na živobytí byla zamítnuta rozhodnutím č.j. 2492/2016/AAE ze dne 18. 1. 2016, neboť příjem žalobkyně a společně posuzovaných osob podle ustanovení § 9 odst. 2 zákona č. 111/2006 Sb. o pomoci v hmotné nouzi ve znění pozdějších předpisů ve výši 10.905,14 Kč přesahoval částku živobytí společně posuzovaných osob ve výši 6.590,- Kč.
9. Dne 1. 2. 2016 vydal prvostupňový správní orgán pod č.j. 4059/2016/AAE rozhodnutí, kterým nebyla žalobkyni přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
10. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
11. Doplatek na bydlení představuje dle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi jednu z dávek systému pomoci v hmotné nouzi.
12. Podle § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi je *podmínkou nároku na doplatek na bydlení, získání nároku na příspěvek na živobytí. Doplatek na bydlení lze přiznat s přihlédnutím k jejím celkovým sociálním a majetkovým poměrům také osobě, které příspěvek na živobytí nebyl přiznán z důvodu, že příjem osoby a společně posuzovaných osob přesáhl částku živobytí osoby a společně posuzovaných osob, ale nepřesáhl 1,3 násobek částky živobytí osoby a společně posuzovaných osob.*
13. V projednávané věci je nesporné, že žalobkyni byla její žádost o příspěvek na živobytí zamítnuta rozhodnutím č.j. 2492/2016/AAE ze dne 18. 1. 2016, neboť příjem její a společně posuzované osoby převyšoval částku živobytí společně posuzovaných osob. Tato

skutečnosti i s ohledem na výše citované ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi neumožňuje získat doplatek na bydlení dle věty první § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, neboť daný nárok je primárně podmíněn právě získáním příspěvku na živobytí.

14. Dle věty druhé § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi je ovšem možné předestřenou podmínku prolomit, pakliže příjem osoby a společně posuzovaných osob přesáhl částku živobytí osoby a společně posuzovaných osob, ale nepřesáhl 1,3 násobek částky živobytí osoby a společně posuzovaných osob.
15. Pokud naopak příjem 1,3 násobek částky živobytí přesahuje, nelze doplatek na bydlení přiznat za žádných okolností. Žalobkyně byla v rozhodném období tedy v období měsíce září 2015, října 2015 a listopadu 2015 příjemkyní starobního důchodu ve výši 12.355 Kč měsíčně, společně posuzovaná osoba obdržela od společnosti S. T. v rozhodném období měsíce září 2015 příjem ze závislé činnosti ve výši 4.348 Kč, v měsíci říjnu 2015 ve výši 8.415 Kč a v měsíci listopadu 2015 ve výši 16.779 Kč. Příjem společně posuzovaných osob činil dle § 9 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi částku 16.777 Kč. V projednávaném případě představuje příjem žalobkyně a společně posuzované osoby (jejího syna) dle ustanovení § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi částku 10.905 Kč, tedy částku, která přesahuje 1,3 násobek částky živobytí společně posuzovaných osob, tedy částku 8.567 Kč ($6.500 \text{ Kč} \times 1,3$), převyšuje i 1,3 násobek v daném případě maximální možné částky živobytí ve výši 7.060 Kč ($7.060 \text{ Kč} \times 1,3 = 9.178 \text{ Kč}$). Z uvedeného je patrné, že příjem žalobkyně a společně posuzované osoby je vyšší než 1,3 násobek jejich částky živobytí, a proto nebyl žalobkyni doplatek na bydlení přiznán. Správní orgány obou stupňů svá rozhodnutí dle názoru soudu řádně zdůvodnily. Se závěry, které ve svých rozhodnutích učinily, se soud ztotožňuje.
16. Argumentace žalobkyně dovolávající se aplikace ust. § 2 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 3 odst. 1 písm. a) bod 1 a 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi je zcela irelevantní, neboť správní orgány v žádném případě nekonstatovaly, že by žalobkyně nebyla osobou v hmotné nouzi, tj. že by obecně nespádala do osobní působnosti zákona o pomoci v hmotné nouzi, pouze konstatovaly, že nesplnila podmínky nároku na dávku doplatek na bydlení dle ust. § 33 odst. 2 téhož předpisu, tudíž poukaz žalobkyně na úvodní ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi je bezpředmětný.
17. Zbylé žalobní námitky nejsou z hlediska řízení o doplatku na bydlení relevantní a svým obsahem spadají spíše do souvisejícího řízení o příspěvku na živobytí, jež však není předmětem soudního přezkumu v projednávané věci.
18. Odůvodněné náklady na bydlení by byly v řízení o doplatku na bydlení zkoumány jedinečně za předpokladu, že by na něj měla žalobkyně nárok, tj. hrály by roli při stanovení konkrétní výše doplatku. Naopak pro účely příspěvku na živobytí počítá zákon o pomoci v hmotné nouzi s tzv. přiměřenými náklady na bydlení, které představují maximálně 35% průměrného měsíčního příjmu. Přiměřené náklady na bydlení (viz § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi) a odůvodněné náklady na bydlení (viz § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi) jsou dva rozdílné pojmy dle zákona o pomoci v hmotné nouzi a nelze je tudíž zaměňovat.
19. Soud pak rovněž poukazuje na příslušné znění zákona o pomoci v hmotné nouzi, které rozlišuje mezi odůvodněnými náklady na bydlení dle ust. § 34 tohoto zákona a přiměřenými náklady na bydlení, které představují odůvodněné náklady na bydlení, avšak

pouze do výše 30 % příjmu osoby nebo společně posuzovaných osob, resp. 35 % v hlavním městě Praze. Příjem vypočtený podle ust. § 9 odst. 2 tohoto předpisu proto nepředstavuje reálný příjem osoby, ale výsledek matematické operace zohledňující úpravu dle § 9 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi a odečítající přiměřené náklady na bydlení (maximálně ve výši 35 % příjmu osoby společně posuzovaných).

20. Stejně tak hodnocení zdravotního stavu nemá při posuzování nároku na bydlení žádný význam a bylo by v tomto ohledu nadbytečné. Zhoršený zdravotní stav žalobkyně by mohl být tedy relevantní až v dalším kroku po přiznání nároku na bydlení, tj. při stanovení jeho výše.
21. Co se nemovitého majetku žalobkyně týká, soud souhlasí se žalovaným, že tyto námitky žalobkyně jsou marné.
22. S ohledem na uvedené je nutno přisvědčit postupu a závěrům správních orgánů, které žalobkyni nárok na doplatek na bydlení nepřiznaly.
23. Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
24. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému nenáleží podle zákona.
25. Ustanovené právní zástupkyni se přiznává odměna za zastupování, která se stává z odměny za 2 úkony právní služby po 1.000,- Kč (§ 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bod 3 a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.; advokátní tarif, tj. převzetí, zastoupení, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem a podání ve věci samé za náhrady hotových výdajů ve výši 300,- Kč za každý provedený úkon ve smyslu § 13 odst. 3 cit. vyhlášky. Právní zástupkyně je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o 21%, tj. o příslušnou sazbu zmíněné daně. Celkem tedy náleží ustanovené zástupkyni žalobkyně odměna ve výši 3.146,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. října 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně